

## ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

*Κυριακή του Παραλύτου – Ιωάν. 5, 1 – 15 (3/5/2015)*

### Η αξία της υπομονής

Μεγάλο πλήθος ασθενών, αγαπητοί μου αδελφοί, ανέμενε, επί σειρά ετών, την Θεϊκή επέμβαση και θεραπεία, στην δεξαμενή της Βηθεσδά, πλησίον της Προβατικής Πύλης των Ιεροσολύμων, όπως μας πληροφορεί το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ένας απ' αυτούς, κάθε φορά, υφίστατο την ευεργετική αγγελική παρουσία και έβρισκε την υγεία του, έχοντας δοκιμαστεί, όμως, σκληρά στο καμίνι της υπομονής και της καρτερίας. Στην περίπτωση μας, ένας παραλυτικός δέχεται τη σωτηρία στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, στον Οποίο διεκτραγωδεί την κατάστασή του, την απόλυτη μοναξιά του, την αδιαφορία των ανθρώπων, αλλά και το μέγεθος της υπομονής του, η οποία προσελκύει, τελικά, το έλεος του Θεού και επιφέρει την θεραπεία.

Η απόκτηση της υπομονής ίσως και να είναι το σπουδαιότερο εφόδιο για τους διαβάτες αυτού του κόσμου που αποβλέπουν στην τελική δικαίωση και στη συνάντηση με το Θεό. Και το λέμε αυτό γιατί η ζωή μας, όπως ο καθένας μπορεί να μαρτυρήσει, είναι ζωή έντονου και συνεχούς αγώνα σε όλες τις παραμέτρους και διαστάσεις της. Η ζωή διανύει δρόμο ανηφορικό στη διαδρομή του οποίου συναντούμε προβλήματα και δοκιμασίες, θλίψεις και στεναχώριες, ασθένειες, διλήμματα και απογοητεύσεις. Ποιος μπορεί να πει ότι δεν έχει κλάψει, δεν έχει πονέσει στη ζωή του, ότι δεν απογοητεύθηκε και δε δοκιμάστηκε στην καθημερινή πορεία της βιωτής του;

Ο βίος του ανθρώπου δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα, αλλά και η σωτηρία της ψυχής του δεν είναι υπόθεση απλή και εύκολη. Διά της στενής και τεθλιμμένης οδού θα εισέλθουμε στη Βασιλεία των ουρανών, πράγμα που σημαίνει πως θα δοκιμαστεί η ύπαρξή μας στο διάβα της ζωής της. Αλίμονο σε εκείνον που δεν θα έχει οπλίσει τον εαυτό του με το ισχυρό πνευματικό όπλο της υπομονής. Τότε το βάρος των θλίψεων και των απογοητεύσεων θα είναι διπλό και δυσβάστακτο.

Βέβαια, στην εποχή του ορθολογισμού και του εγωκεντρισμού στην οποία ζούμε, ο λόγος περί υπομονής φαντάζει εξωπραγματικός. Μοιάζει να χαρακτηρίζει τους αδύναμους, τους ανήμπορους, τους ηττοπαθείς. Μοιάζει με παθητικότητα, με παράδοση στις δυσκολίες του βίου. Κι όμως, στη λογική της Εκκλησίας μας η υπομονή είναι αρετή!

«Η υπομονή είναι ο ευλογημένος χρόνος κατά τη διάρκεια του οποίου δεν υφίσταται αντίδραση, αφού συντελείται η επεξεργασία των δεδομένων. Γίνεται αναζήτηση, κάτω από την ταραγμένη επιφάνεια, των βαθύτερων στοιχείων που θα προσφέρουν την κατανόηση αυτών

που έμοιαζαν ανεξήγητα. Είναι ο ευλογημένος χρόνος που απαιτείται για την αποφυγή της παρορμητικής αντίδρασης που συνεπάγεται τη μίζερη επανάληψη ατελέσφορων συμπεριφορών. Η Υπομονή είναι ο ευλογημένος χρόνος που αρνείται να καταναλωθεί από την αδηφάγο ανάγκη, γιατί αναζητά την ελευθερία της υπέρβασης...»<sup>1</sup>.

Στα Ασκητικά του **Οσίου Ισαάκ του Σύρου** διαβάζουμε ότι «χωρίς υπομονή οι περιστάσεις και οι θλίψεις αποτελούν για μάς διπλή βάσανο. Μόνο η υπομονή του ανθρώπου αποβάλλει τις συμφορές του. Αν η μικροψυχία είναι η μητέρα της κολάσεως, η υπομονή είναι η μητέρα της παρακλήσεως και μια δύναμη που δόθηκε να γεννιέται από τη μεγαλοσύνη της καρδιάς, ένα θείο χάρισμα, που το οικειοποιούμαστε με την προσευχή και τα δάκρυα»<sup>2</sup>.

Δε είναι λίγες οι φορές που, μπροστά στις δυσκολίες και τα προβλήματα της ζωής, χάνουμε τον έλεγχο, ταρασσόμαστε, απελπιζόμαστε, κρίνουμε αυστηρά τους άλλους και καταφερόμαστε κατά του ίδιου του Θεού. Δεν είναι, επίσης, λίγες οι φορές που, αναλογιζόμενοι το μέγεθος της πνευματικής μας πτώσης, παραιτούμαστε από κάθε προσπάθεια για ανάνηψη, για ένα νέο ξεκίνημα. Στις περιπτώσεις αυτές η Υπομονή έχει νικηθεί κατά κράτος από την απελπισία, η οποία είναι από τα ισχυρά όπλα του διαβόλου, που επιχειρεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στον πνευματικό μαρασμό και την παραίτηση. Μην απελπιζόμαστε, αδελφοί. Η εμπειρία και η διδαχή της πίστης και της Χριστιανικής ζωής έχουν αποδείξει πως πίσω από τις δοκιμασίες έρχεται η λύτρωση, μετά τη λύπη ακολουθεί η χαρά, το Σταυρό και τη Μεγάλη Παρασκευή τα διαδέχεται η Ανάσταση, η τελική δικαίωση και νίκη. Το πρόσωπο του Παραλυτικού της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής έρχεται να επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές. ΑΜΗΝ!

*Αρχιμ. Ε.Ο.*

---

<sup>1</sup> Δημήτριος Καραγιάννης, «Πειραϊκή Εκκλησία», Σεπτέμβριος 2004

<sup>2</sup> π. Μιχαήλ Καρδαμάκη, «Κεφάλαια Κατανυκτικά», σελ. 82